

ESPECIALITZACIÓ DE LA BIBLIOTECA

Un projecte de Mariona Moncunill

El treball de Mariona Moncunill (Tarragona, 1984) s'inscriu dins la crítica institucional, la tradició artística contemporània que analitza les condicions de possibilitat d'una obra d'art respecte del context en el qual s'inscriu: les característiques físiques del lloc de l'exposició, la participació i l'accés del públic o les formes amb les que la institució gestiona i comunica el treball que mostra han estat els focus de la seva atenció durant els últims anys. Per a això ha desenvolupat una metodologia, autorreferencial i tautològica, basada en la investigació dels protocols institucionals la qual mimetitza com un codi adequat pels seus fins. D'aquesta manera, l'obra d'art esdevé un acte significatiu però discret que, precisament per la seva estricta adaptació al context, es converteix en un poderós instrument d'interpretació. És la infiltració de la pràctica artística en el mode institucional la qual torna visible el funcionament de la institució, la que exhibeix críticament la institució mateixa com una modalitat de la representació.

A l'enfrontar-se al projecte de "Composició de lloc", l'artista ha centrat la seva atenció en els usos de l'espai, en concret en la contínua activitat que es produeix a la biblioteca del centre. La qüestionable capacitat de l'art actual per formar públics troba a les sales de lectura un cas d'estudi fonamental: "Especialització de la biblioteca" consisteix a afegir a la biblioteca existent nous fons amb els quals es pretén nodrir l'exposició d'un públic nou, que s'objectiva per mitjà del tema seleccionat. La idea d'aficionat, d'aquell que comparteix amb altres adeptes el plaer que li provoca una activitat concreta, és la del públic perfecte, interessat i actiu per definició, com ho seria utòpicament el públic de l'art actual. La tradició associacionista a Barcelona permet localitzar temes concrets sobre els quals desenvolupar l'especialització, a partir de grups d'interès ja existents. La selecció de la filia als aquaris i terraris, aquelles miniatures domèstiques del món animal, respon a una lògica programàtica en relació al camp de l'art: la seva aparent innocència obre la seva freqüentació a nombrosos individus que ignoren la possibilitat d'una bibliografia específica, d'un saber concret respecte d'una activitat quotidiana; d'altra banda, constitueix una posada en valor de la biblioteca per singularitat afegida, que posa l'accent en la capacitat de les pràctiques artístiques per generar un increment simbòlic rentable a nivell social.

D'aquesta manera, l'obra de Mariona Moncunill consisteix en una donació a perpetuïtat de llibres que es sumen a les col·leccions de la biblioteca d'Obra Social Caja Madrid, integrats segons el sistema de catalogació i el protocol d'ús del sistema bibliotecari, que no està regit per codis expositius, sinó per la raó pràctica de la ciència arxivística. L'exposició que resulta és un ús i una disposició: els exemplars a disposició pública, amb el seu distintiu, es dilueixen a l'interior de la biblioteca com qualsevol altre incorporació.

Més enllà de la suposada inutilitat que la tradició clàssica atribueix a les arts i en consonància amb el debat sobre funció social, Mariona Moncunill porta aquí a l'extrem els límits del seu treball: l'èxit de la peça serà major com major sigui la seva indiferenciació; dins d'una temporalitat que transcendeix l'expositiva, serà la seva aparent renúncia a la condició d'art la qual ocasionarà, en última instància, la seva possible rellevància.

Manuel Segade

Manuel Segade

última instància, su posible relevancia. trasciende la exposición, será su aparente renuncia a la condición de arte la que ocasionará, en trabajo: el éxito de la pieza será mayor cuanto mayor su indiferenciación; en una temporalidad que con el debate sobre su función social, Mariona Moncunill lleva aquí al extremo los límites de su Mas allá de la supuesta inutilidad que la tradición clásica atribuye a las artes y en consonancia el interior de la biblioteca como cualquier otra incorporación.

es un uso y una disposición: los ejemplares a disposición pública, con su distintivo, se diluyen en códigos expositivos, sino por la razón práctica de la ciencia arxivística. La exposición que resulta sistema de catalogación y el protocolo de uso del sistema bibliotecario, que no está regido por que se suman a las colecciones de la biblioteca de Obra Social Caja Madrid, integrados según el De este modo, la obra de Mariona Moncunill consiste en una donación a perpetuidad de libros simbólico rentable a nivel social.

añadida, que pone el acento en la capacidad de las prácticas artísticas para generar un incremento actividad cotidiana; por otra parte, constituye una puesta en valor de la biblioteca por singularidad que ignoran la posibilidad de una bibliografía específica, de un saber concreto con respecto a un en relación al campo del arte: su aparente inocencia abre su frecuentación a numerosos individuos los terraris, esas miniaturas domésticas del mundo animal, responde a una lógica programática y especialización, a partir de grupos de interés ya existentes. La selección de la filia a los acuarios y asociaciónismo en Barcelona permite localizar temas concretos sobre los que desarrollar la Y activo por definición, como lo sería utópicamente el público perfecto, interesado adeptos el placer que le provoca una actividad concreta, es la del público perfecto, interesado objetiva por medio del tema seleccionado. La idea de aficionado, de aquel que comparte con otros existente nuevos fondos con los que se pretende nutrir a la institución de un público nuevo, que se caso de estudio fundamental: "Especialización de la biblioteca" consiste en añadir a la biblioteca cuestionable capacidad del arte actual para formar públicos encuentra en las salas de lectura un Al entrar al proyecto de "Composición de lugar", la artista ha centrado su atención en los usos representación.

de la institución, la que exhibe críticamente a la institución misma como una modalidad de la infiltración de la práctica artística en el modo institucional la que vuelve visible el funcionamiento estricta adaptación al contexto, se convierte en un poderoso instrumento de interpretación. Es la modo, la obra de arte deviene un acto significativo pero discreto que, precisamente por su los protocolos institucionales que mimetiza como un código adecuado para sus fines. De este ha desarrollado una metodología, autorreferencial y tautológica, basada en la investigación de el trabajo que muestra han sido los focos de su atención durante los últimos años. Para ello la participación y el acceso del público o las formas con las que la institución gestiona y comunica con respecto al contexto en el que se inscribe: las características físicas del lugar de exposición, tradición artística contemporánea que analiza las condiciones de posibilidad de una obra de arte El trabajo de Mariona Moncunill (Tarragona, 1984) se inscribe dentro de la crítica institucional, la

Un projecte de Mariona Moncunill

ESPECIALIZACIÓN DE LA BIBLIOTECA

fig. 02/04 —

Entrada gratuïta

Col·labora:
Associació Aquariòfila de Barcelona

OBRA SOCIAL CAJA MADRID

T. 933 01 44 94 · www.obrasocialcajamadrid.es

Espai Cultural

Plaça Catalunya 9

08002 Barcelona

www.facebook.com/EspaiCultural

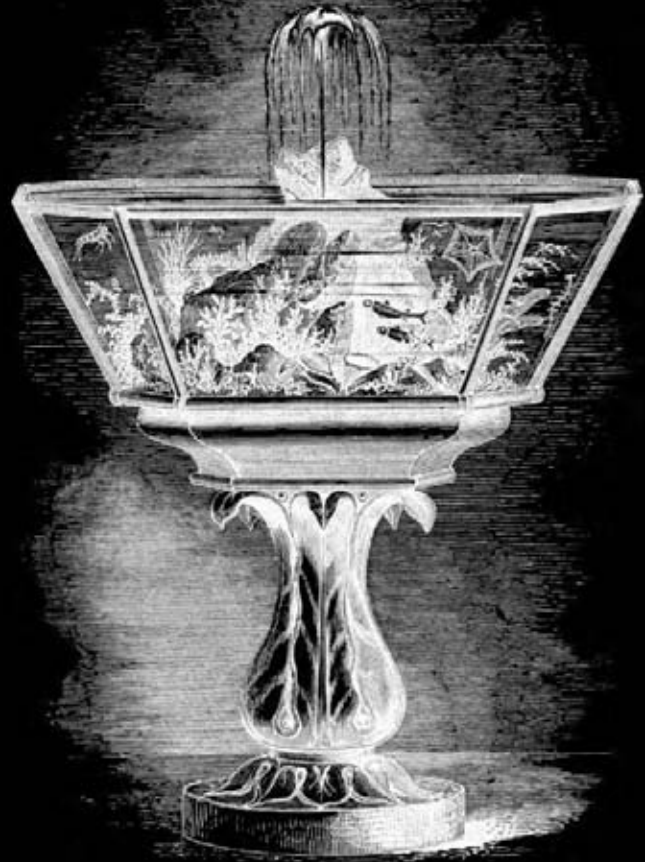
Horari:

Dilluns a dissabte de 10 a 21 h.

Diumenges i festius de 10 a 14 h.

cultura

fig. 02/04 —

ESPECIALITZACIÓ DE LA BIBLIOTECA

Un projecte de Mariona Moncunill

Exposició
Espai Cultural **CAJA MADRID**
Barcelona
08.09.2010 - 10.10.2010

COMPOSICIÓ DE LLOC

Un cicle comissariat per Manuel Segade

fig. 01/04 —

SERGI BOTELLA

16.06.2010 - 01.08.2010

fig. 04/04 —

GABRIEL PERICÀS

15.12.2010 - 23.01.2011

fig. 02/04 —

MARIONA MONCUNILL

08.09.2010 - 10.10.2010

fig. 03/04 —

ALEX REYNOLDS

20.10.2010 - 28.11.2010

COMPOSICIÓ DE LLOC

Un ciclo comissariat per Manuel Segade

La composició de lloc és una tècnica de reflexió introspectiva ideada per Sant Ignasi de Loyola que consisteix en la representació imaginària d'una escena on es pot veure a un mateix com un personatge aliè, amb l'objectiu de realitzar un anàlisi de consciència. Amb el temps ha esdevingut una eina de pensament bàsica per entendre el barroc històric, del moment en que allò real començava a ésser substituït pel seu doble: la representació.

Com un cicle sense lloc fix, "Composició de lloc" actua com un espai imaginari superposat als continguts de la seu de l'Espai Cultural Caja Madrid a Barcelona. Quatre artistes de l'escena de la ciutat han treballat amb el comissari, a partir d'una metodologia de diàleg conjunt, per proposar quatre intervencions successives, concebudes especialment per aquest espai, com a exercicis de representació: escenaris crítics on replantegen la seva pròpia condició o la de la institució en la qual hi introdueixen les seves pràctiques.

COMPOSICIÓN DE LUGAR

Un ciclo comisariado por Manuel Segade

La composición de lugar es una técnica de reflexión introspectiva ideada por San Ignacio de Loyola que consiste en la representación imaginaria de una escena donde poder verse a uno mismo como un personaje ajeno, con el objetivo de realizar un análisis de conciencia. Con el tiempo ha devenido una herramienta de pensamiento básica para comprender el barroco histórico, del momento en que lo real comenzaba a ser sustituido por su doble: la representación.

Como un ciclo sin lugar fijo, "Composición de lugar" actúa como un espacio imaginario superpuesto a los contenidos de la sede del Espai Cultural Caja Madrid en Barcelona. Cuatro artistas de la escena de la ciudad han trabajado con el comisario, a partir de una metodología de diálogo conjunto, para proponer cuatro intervenciones sucesivas, concebidas especialmente para este espacio, como ejercicios de representación: escenarios críticos donde replantean su propia condición o la de la institución en la que introducen sus prácticas.

ESPECIAL

Un projecte de Maric

Exposició
Espai Cultural
Barcelona
08.09.2010

COM
Un o